

Jeesuksen Kristuksen ilmestys – numero kahdeksantoista

Isien synnit

Jeff Pippenger

2023-11-19

Vuonna 1856 James ja Ellen White tunnistivat entisen filadelfialaisen milleriittisen adventismin laodikealaiseksi. Tämän jälkeen James White alkoi edistää Laodikean sanomaa liikkeen keskuudessa Review and Heraldin välityksellä. Samassa julkaisussa, samana vuonna, esitettiin myös lisääntyntä valoa 3. Mooseksen kirjan kahdenkymmenennenkuudennen luvun ”seitsemästä ajasta” kahdeksan artikkelin sarjassa, jonka kirjoitti Hiram Edson, jota Whitet pitivät niin suuressa arvossa, että antoivat esikoispojalleen hänen nimensä. Sarja päättyi lupaukseen, että se saatettaisiin tulevaisuudessa päätökseen, mutta se ei enää koskaan tullut uudelleen esiin. Ensimmäisen enkelin liikkeen siirtymäkohdassa, Philadelphiasta Laodikeaan, liike kompastui 3. Mooseksen kirjan kahdenkymmenennenkuudennen luvun ”seitsemään aikaan”, jotka edustivat aivan ensimmäistä ”aikaprofetiaa”, jonka Jumalan enkelit olivat johtaneet William Millerin tunnistamaan ja julistamaan.

”Seitsemän aikaa” oli milleriläisen temppelin perustuksen tärkein kulmakivi. Jokainen profeetallinen kuvaus pyhästä perustuksesta on kuvaus Kristuksesta, sillä muuta perustusta ei voida panna kuin Kristus.

Sillä muuta perustusta ei kukaan voi panna kuin sen, mikä pantu on, ja se on Jeesus Kristus. 1. Korinttolaiskirje 3:11.

Kristus ei ole ainoastaan perustus, vaan Hän on myös se peruskivi, jonka rakentajat hylkäsivät ja johon he sen jälkeen kompastuivat. Hän on se kivi, josta lopulta tulee kulmakiven pää. Milleriläisessä historiassa ”seitsemän aikaa” oli tuon kulmakiven vertauskuva.

Kristus vahvisti liiton monien kanssa yhden viikon ajaksi. Pohjoista Israelin valtakuntaa vastaan annetun ”seitsemän ajan” profetian rakenne (jonka Hiram Edson oli tunnistanut kahdeksassa keskeneräiseksi jääneessä artikkelissa) toisti täsmälleen sen profeetallisen viikon rakenteen, jossa Kristus vahvisti liiton Danielin kirjan yhdeksännen luvun ja jakeen kaksikymmentäseitsemän täyttymyksenä. Se viikko, jonka aikana Kristus kokosi Israelia, on rakenteeltaan täsmälleen sama kuin se viikko, jonka aikana Kristus hajotti Israelin. Muinaisen Israelin hajottaminen kesti kaksituhatta viisisataa kaksikymmentä vuotta, ja hengellisen Israelin kokoaminen oli kaksituhatta viisisataa kaksikymmentä päivää. Hän kokosi Israelin vahvistaakseen liiton, ja Hän hajotti Israelin liittonsa riidan tähden. Tunnistaa ”seitsemän aikaa” milleriläisen temppelin peruskiveksi on täysin sopusoinnussa sen kanssa, että Kristus tunnistetaan peruskiveksi. Hylätä tuo kivi on hylätä Kristus.

Kun Kristus vuonna 1856 aivan ensimmäistä kertaa kristillisen historian aikana seisoi kolkuttamassa Laodikean ovea, Hän pyrki saamaan aikaan tiedon lisääntymisen siinä

loukkauskiivessä, jonka rakentajat olivat aikeissa hylätä. Seitsemän vuotta myöhemmin, tai voisi sanoa, kaksituhattaviisisataakaksikymmentä vertauskuvallista päivää myöhemmin, laodikealainen adventismi sulki oven. Surullista kyllä, adventismi kieltäytyi näkemästä tiedon lisääntymistä. Kivi, johon kompastut, on kivi, jota et näe, mutta se on silti siellä.

Minun kansani häviää tiedon puutteeseen; koska sinä olet hyljännyt tiedon, minäkin hylkään sinut, ettet enää olisi minun pappini. Koska olet unohtanut Jumalasi lain, minäkin unohdan sinun lapsesi. Hoos. 4:6.

Eteläistä Juudan valtakuntaa vastaan langetettu ”seitsemän ajan” kirous alkoi vuonna 677 eKr. ja päättyi 22. lokakuuta 1844 yhdessä Danielin kirjan kahdeksannen luvun neljännentoista jakeen kahdentuhannen kolmensadan vuoden kanssa. ”Seitsemän aikaa” kuuluu juuri siihen profetiaan, joka on tunnistettu adventiliikkeen ”perustukseksi ja keskeiseksi pylvääksi”. Adventismin perustus ja keskeinen pylväs täyttyi täsmälleen samaan aikaan kuin useat muutkin profetiat. ”Seitsemän aikaa”, kaksituhatta kolmesataa päivää, Malakian kolmas luku, Danielin kirjan seitsemännen luvun kolmastoista jae sekä Matteuksen kahdennenkymmenennenviidennen luvun vertaus kymmenestä neitsyestä täyttivät kaikki 22. lokakuuta 1844. Päivämäärä 22. lokakuuta 1844 on adventiliikkeen perustava päivämäärä, ja tähän päivämäärään liittyen tunnistettiin vain yksi käsky.

Ja se enkeli, jonka minä näin seisovan meren päällä ja maan päällä, kohotti kätensä taivasta kohti ja vannoi hänen kauttaan, joka elää aina ja iankaikkisesti, joka on luonut taivaan ja mitä siinä on, ja maan ja mitä siinä on, ja meren ja mitä siinä on, ettei aikaa enää olisi. Ilmestys 10:5, 6.

Sisar White tunnistaa Ilmestyskirjan kymmenennen luvun enkelin, joka seisoi maan ja meren päällä, Jeesukseksi Kristukseksi.

”Se mahtava enkeli, joka opasti Johannesta, ei ollut kukaan vähäisempi kuin Jeesus Kristus. Se, että Hän asettaa oikean jalkansa meren päälle ja vasemman kuivan maan päälle, osoittaa sen osan, jota Hän täyttää saatanan kanssa käytävän suuren taistelun loppukohtauksissa. Tämä asema ilmaisee Hänen ylimmän voimansa ja valtansa koko maan yli.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, osa 7, s. 971.

Kristus otti aseman seisoessaan meren ja maan päällä edustaakseen ylimpää valtaansa. Sitten Hän kohotti kätensä ja määräsi, ettei ”aikaa enää olisi”. Kristus oli astumassa liittoon milleriläisten kanssa, ja Hän antoi heille yhden käskyn, aivan kuten Hän antoi Aabrahamille astuessaan liittoon tämän kanssa. Hän käski Aabrahamia ympärileikkaamaan poikalapset. Kun Hän Mooseksen historian aikana astui liittoon valitun kansan kanssa, Hän antoi monia käskyjä, ja näihin käskyihin sisältyi määräys, että ainoastaan pappien oli lupa koskea arkkiin. Hän kohotti kätensä ja vannoi 22. lokakuuta 1844, ettei profeetallista aikaa enää sisällytettäisi raamatullisiin profetioihin. Jeesus oli käsitellyt ”aikojen ja määrähetkien” aihetta noustessaan taivaaseen enkelipilvessä, kuvaten siten kahden todistajan ylösnousemista lippumerkkinä. Se, mitä Hän silloin käski, koski ”aikoja ja määrähetkiä”.

Kun he siis olivat koolla, he kysyivät häneltä sanoen: Herra, tälläkö ajalla sinä jälleen rakennat Israelille valtakunnan? Niin hän sanoi heille: Ei ole teidän asianne tietää aikoja eikä hetkiä, jotka Isä on asettanut oman valtansa alaisuuteen. Vaan, kun Pyhä Henki tulee teihin, te saatte voiman, ja te olette minun todistajani sekä Jerusalemissa että koko Juudeassa ja Samariassa ja aina maan ääriin saakka. Apostolien teot 1:6–8.

Jeesus ei sanonut, ettei olisi aikoja ja määräaikoja, sillä puhuessaan Salomon kautta hän oli vahvistanut, että on olemassa ”ajat ja määrääjat”.

Kaikella on määräaikansa, ja aikansa on jokaisella tarkoituksella taivaan alla: Saarnaaja 3:1.

Raamatun kertomuksessa on ”aikoja ja hetkiä”, jotka ovat todistuksia Palmonista, ”Ihmeellisestä Luvunlaskijasta”, mutta 22. lokakuuta 1844 lähtien Jumalan kansaa on käsketty olemaan enää koskaan esittämättä sellaista profeetallista sanomaa, joka riippuu ajasta. Jeesuksen neuvo opetuslapsille juuri ennen Hänen taivaaseenastumistaan kuvaa historiaa juuri ennen kuin Hänen puhdistettu kansansa korotetaan lipuksi Ilmestyskirjan yhdennessätoista luvussa, ja se on sopusoinnussa sen käskyn kanssa, jonka Hän antoi 22. lokakuuta 1844. Adventismin perustavana ajankohtana Kristus käski, ettei saanut enää olla mitään aikaan perustuvia profeetallisia sanomia, ja taivaaseenastumisessaan, joka oli Ilmestyskirjan yhdentoista luvun kahden todistajan taivaaseenastumisen esikuva, Hän toisti tuon käskyn.

”Varokoot kaikki veljemme ja sisaremme jokaista, joka tahtoo määrätä ajan, jolloin Herra täyttäisi sanansa koskien tulemistaan tai jotakin muuta lupausta, jonka Hän on antanut erityisen merkityksellisenä. ’Ei ole teidän asianne tietää aikoja eikä hetkiä, jotka Isä on oman valtansa varaan asettanut.’ Väärät opettajat saattavat näyttää olevan hyvin innokkaita Jumalan työn puolesta ja saattavat käyttää varoja saattaakseen teoriansa maailman ja seurakunnan eteen; mutta koska he sekoittavat erehdyksen totuuteen, heidän sanomansa on petosta ja johtaa sieluja väärille poluille. Heidät on kohdattava ja heitä on vastustettava, ei siksi, että he olisivat pahoja miehiä, vaan siksi, että he ovat valheellisuuden opettajia ja pyrkivät painamaan valheellisuuteen totuuden leiman.” Testimonies to Ministers, 55.

Sisarkunta White teki selväksi, ettemme koskaan tule saamaan aikaan liittyvää sanomaa, joka osoittaisi minkään erityisen merkityksen omaavaa, ei ainoastaan Hänen toista tulemustaan. Aikaprofetia, joka oli milleriittiliikkeen teema, päättyi 22. lokakuuta 1844, ja ainoa tuohon perustavaan päivämäärään liittyvä käsky oli, ettei aikaa enää koskaan tulisi käyttää Jumalan sanoman esittämisessä.

Ensimmäisen enkelin liikkeen alkuvaiheessa, aivan Philadelphiasta Laodikeaan tapahtuvan siirtymän kohdalla, annettiin lisää valoa Miller-liikkeen perustavanlaatuisesta totuudesta. Seitsemän vuotta myöhemmin, eli kaksituhatta viisisataa kaksikymmentä vertauskuvallista päivää myöhemmin, eli yhden ”erämaan” jälkeen, vuonna 1863, rakentajat panivat syrjään ”seitsemän ajan” peruskiven.

Kolmannen enkelin päätösvaiheessa, aivan siinä siirtymäkohdassa, jossa siirrytään Laodikeasta Filadelfiaan, annetaan koetus, joka sisältää isien syntien tunnustamisen. Isien perustuksen koetus oli ”seitsemän aikaa”, joka oli heidän kulmakivensä. Jättäisikö päätösvaihe huomiotta ainoan

käskyn, joka liittyi perustukselliseen ajankohtaan, niin kuin heidän isänsä olivat jättäneet huomiotta oman perustuskivensä?

Kyllä. Juuri niin he mitä varmimmin tekivät. He toistivat isiensä synnit.

Heidän isänsä eivät tehneet syntiä perustavana ajankohtana, sillä muun muassa he olivat tuona perustavana ajankohtana vielä filadelfialaisia. Heidän isänsä epäonnistuivat perustavassa koetuksessaan silloin, kun he muuttuivat Laodikeaksi ja hylkäsivät ”seitsemän aikaa” sekä siihen liittyvän lisääntyvän valon.

Heidän perustava epäonnistumisensa vuonna 1863 sai edeltäjänsä seitsemästä vuodesta, joiden ajan Kristus kolkutti heidän laodikealaisten sydäntensä ovea. Seitsemän vuotta on vertauskuvallinen ”seitsemästä ajasta” ja ”erämaasta”. ”Erämaan” jälkeen vuosina 1856–1863 he epäonnistuivat perustavassa koetuksessaan.

Kolmannen enkelin liikkeen ensimmäisessä pettymyksessä Jumalan kansa teki syntiä hylkäämällä ainoan käskyn, joka liittyi suoraan perustavaan ajankohtaan. He päättivät sisällyttää ajan ennustamisen profeetalliseen sanomaan, vaikka tiesivät paremmin. Näin tehdessään he toistivat Mooseksen synnin, kun tämä laiminlöi poikansa ympärileikkaamisen, sekä Ussan synnin, kun tämä koski arkkiin, vaikka tiesi, ettei hänen ollut sallittua niin tehdä. Kolmannen enkelin liike teki sen, minkä se tiesi olevan väärin! Jos joku tahtoo peittää tuon tosiasian, käyttäköön loppua maalipurkista peittääkseen myös sen totuuden, että sekä Mooses että Ussa tekivät syntiä ja ilmaisivat kapinaa Jumalan tahtoa vastaan samalla kun he olivat esikuvina ensimmäisestä pettymyksestä kaikkein viimeisimmässä kaikista reformilinjaista — siinä reformilinjassa, johon jokainen reformilinja osoitti eteenpäin. Reformilinjojen ensimmäistä pettymystä koskevista vertauskuvista on Alfa ja Omegan allekirjoitus, ja niihin sisältyvä kertomus on Jumalan kansan hyödyksi, vaikka Jumalan kansa kieltäytyisikin siitä hyötymästä.

Ensimmäisen enkelin liikkeelle annettiin seitsemän vuoden ajanjakso, joka on ”seitsemän ajan” erämaan vertauskuva, jotta Laodikean sanoma hyväksyttäisiin yhdessä ”seitsemän ajan” valon kanssa. ”Seitsemän ajan” kirous on kirous tulla oksennetuksi ulos Herran suusta. Vuonna 1863 he toistivat Jerikon jälleenrakentamisen työn, työn, johon sisältyi ”kirous”. Vuodet 1856:sta vuoteen 1863 ovat pienoiskuva muinaisen Israelin isien synnin kapinasta, joka toi heidän päälleen ”seitsemän ajan” kirouksen. Nykyaikainen Israel toisti isiensä synnit vuonna 1863.

Kolmannen enkelin liike epäonnistui ensimmäisen pettymyksen koetuksessa yhtä varmasti kuin Mooses ja Ussa. Silloin heidät surmattiin kaduilla kolmen ja puolen päivän ”erämaa”-ajaksi. Heitä nyt muovataan ruumiiksi Puolustajan äänen kautta. Puolustajan ääntä annetaan erämaassa olevan ”äänen” välityksellä, ja heitä asetetaan nyt koetukselle, ei ajanmäärittelyn, vaan ”seitsemän ajan” suhteen. He olivat jo epäonnistuneet ajanmäärittelyn koetuksessa.

Heitä ei koetella sen suhteen, uskovatko he, että ”seitsemän aikaa” on pätevä totuus, sillä he ovat aiemmin todistaneet hyväksyvänsä ”seitsemän aikaa” pätevänä profetiana. He ovat tunnustaneet uskovansa profetiaan kaksituhattaviidestäsadastakahdestakymmenestä hajaannuksen vuodesta. Mutta he eivät ehkä tiedosta, että ”seitsemästä ajasta” on uusi koetteleva valo. He seisovat siellä,

missä heidän isänsä seisoivat vuonna 1856. Uusi valo on se, että Ilmestyskirjan yhdenkymmentä luvun kolme ja puoli päivää ei ainoastaan tarkoita Ranskan vallankumousta, vaan se on nyt myös nykyinen totuus -todellisuus.

Onko seitsemän ukkosien salatun historian avautuminen ja seitsemännen sinetin avautuminen itse asiassa kaksi todistajaa, jotka osoittavat, että Jeesuksen Kristuksen ilmestys on nyt avattavana? Jos näin on, onko todella totta, että koko Ilmestyskirja puhuu viimeisistä päivistä? Jos se on totta, edustavatko silloin ne kolme ja puoli päivää viivytyksen aikaa neitsyiden vertauksessa? Jos edustavat, merkitseekö silloin ”seitsemän ajan” parannuskeino todella käskyä, joka niiden on täytettävä, jotka osallistuivat 18. heinäkuuta 2020 annettuun Nashvillen ennustukseen?

Vau! Tässä on sinulle koetus! Tuleeko niiden, jotka heräävät ja tajuavat olevansa viivytyksen ajassa, todella tehdä parannus synneistään ja isiensä synneistä kolmen ja puolen päivän lopussa? Oliko ajan käyttämättä jättämistä ennustuksessa koskevan käskyn sivuuttaminen todella synti?

Niille, jotka omaksuivat kannan, että Nashvillen epäonnistunut ennustus oli jollakin tavoin Jumalan tarkoitettu päämäärä, ja jotka sittemmin ovat yrittäneet ylläpitää tuota väitettä, lisäksi vielä yhden havainnon sen synnin lisäksi, että Jumalan profetioissa käytetään aikaa. Se, mitä tapahtui Nashvillen valheellisen ennustuksen yhteydessä, ei ollut pelkästään Kristuksen käskyä vastaan kohdistuneen kapinan ilmentymä vuonna 1844, vaan se oli teko, joka kertoi adventismin ulkopuolella oleville, että Profetian Hengen sisältämät ennustukset ovat virheellisiä. Se oli häväistys Profetian Hengen kirjoituksia vastaan. Se tarjoaa maailmassa oleville todistusaineistoa siitä, että Ellen Whiten kirjoitukset ovat yhtä merkittäviä kuin Joseph Smithin tai Nostradamuksen kirjoitukset. Ellen Whiten kalliit sanat turmeltiin meidän kapinamme alhaisilla sanoilla. Se ei ollut ainoastaan kapinaa Kristusta vastaan, joka on Jumalan Sana, vaan samalla myös kapinaa Profetian Henkeä vastaan. Johannesta vainottiin saarella, jota kutsutaan Patmoksi, ei siksi, että hän asetti inhimillisen mielipiteensä Raamatun ja Profetian Hengen yläpuolelle, vaan siksi, että hän totteli noita kahta todistajaa.

Minä, Johannes, joka myös olen teidän veljenne ja osallinen ahdistuksessa sekä Jeesuksen Kristuksen valtakunnassa ja kärsivällisyydessä, olin Patmoksi kutsutulla saarella Jumalan sanan tähden ja Jeesuksen Kristuksen todistuksen tähden. Ilmestys 1:9.

Toistimme isämme Mooseksen synnit ensimmäisen pettymyksemme hetkellä, ja tämä meidän tulee tunnustaa. Meidän tulee tunnustaa tämä, sillä olemme nyt vuodessa 1856. Nyt on uutta valoa ”seitsemästä ajasta”, aivan niin kuin silloin oli. Olemme nyt siirtymässä Laodikeasta Filadelfiaan, niin kuin alkuliike oli siirtymässä Filadelfiasta Laodikeaan vuonna 1856. Vuonna 1856 isämme lopettivat ”seitsemää aikaa” koskevan tiedon lisääntymisen julkaisemisen. Emme ehkä kykene pysäyttämään tuon valon julkaisemista, mutta voimme varmasti sulkea sydämemme ovet tältä valolta. Voimme teeskennellä, niin kuin alkuperäiset seitsemännen päivän adventistiset rakentajat tekivät, ettei kivi todellisuudessa ollutkaan siinä, ja jatkaa siihen kompastumista. Ongelmanamme on, ettei meillä ole yli vuosisataa aikaa työntää päämme hiekkaan, sillä tuomiot ovat jo alkanee.

Jos sallimme Alfa ja Omegan opettaa meitä sillä periaatteella, että asian loppu havainnollistetaan sen alulla, voimme helposti nähdä, että Alfa ja Omega osoittaa Nashvillen ennustuksen olleen

meidän isiämme koskevan esikuvan typologisesti ennakoima. Kun tunnustamme tämän totuuden, joudumme silloin kohtaamaan sen todellisuuden, että ennustuksen jälkeen jokainen yritys tuottaa jonkinlaista inhimillistä logiikkaa epäonnistuneen ennustuksen oikeuttamiseksi ei ole ollut mitään muuta kuin viikunanlehti. Silloin näemme, ettei Jumala ole vaeltanut kanssamme meidän ollessamme vihollisen maassa. Hän on ollut siellä, mutta ainoastaan siinä mielessä, että Hän on kolkuttanut sydänten oville etsien pääsyä sisään. Jos inhimillisen logiikan viikunanlehti poistetaan, saatamme myös nähdä, että kieltäminen, tai se puutteellinen inhimillinen logiikka, jota olemme käyttäneet Nashvillen ennustuksen oikeuttamiseksi, on todiste siitä, että olemme vaeltaneet Kristusta vastaan.

Vuonna 1856 filadelfialainen adventismi muuttui Laodikeaksi, ja he tiesivät sen. Herra vahvisti tämän profeetattaren ja hänen miehensä sanojen kautta. Seisoon noiden laodikealaisten sydänten ovilla Kristus tarjoutui tulemaan sisään ja aterioimaan heidän kanssaan. Ruoka, jonka Hän toi aterioitavaksi, oli ”seitsemän ajan” peruskivi. He kieltäytyivät.

Vuonna 2023 viimeinen liike on nyt siirtymässä Laodikeasta Filadelfiaan, sillä kahdeksas seurakunta on seitsemästä seurakunnasta. Herra Alfa ja Omega on vahvistanut sen sanansa kautta, joka on ”totuus”. Kristus seisoo nyt niiden äskettäin kuolleiden kuivien luiden ovella tarjoten tulla sisään ja aterioida heidän kanssaan, ja ateria, jonka Hän tahtoo jakaa heidän kanssaan, on täsmälleen sama ateria, jonka Hän koetti jakaa heidän isiensä kanssa vuonna 1856. Kyse ei ole pelkästään ”seitsemän ajan” opin perusosista, niin kuin oli heidän isiensä kohdalla vuonna 1856. Ei, vaan kyse on ”seitsemän ajan” katkerasta lääkkeestä, ja lääke edellyttää sellaista nöyryyttä, jota on usein vaikea niellä.

Ja Herran sana tuli minulle jälleen sanoen: Ihmislapsi, sano Tyyron ruhtinaalle: Näin sanoo Herra Jumala: Koska sinun sydämesi on ylpistynyt ja sinä olet sanonut: Minä olen jumala, minä istun jumalten istuimella merten keskellä; vaikka sinä olet ihminen etkä jumala, ja kuitenkin asetat sydämesi Jumalan sydämen kaltaiseksi. Katso, sinä olet viisaampi kuin Daniel; ei ole mitään salaisuutta, jota he voisivat salata sinulta. Hesekiel 28:1–3.

Ehkä me, jotka osallistuimme Nashvillen ennustukseen, olemme Danielia viisaampia?

Hallitus kautensa ensimmäisenä vuonna minä, Daniel, ymmärsin kirjoista niiden vuosien luvun, joista Herran sana oli tullut profeetta Jeremialle, että hän täyttäisi Jerusalemin hävityksen seitsemänkymmentä vuotta. Ja minä käänsin kasvoni Herran Jumalan puoleen etsiäkseni häntä rukouksin ja anomuksin, paastoten, säkissä ja tuhassa. Ja minä rukoilin Herraa, Jumalaani, tunnustin syntini ja sanoin: Oi Herra, suuri ja peljättävä Jumala, joka pidät liiton ja laupeuden niille, jotka sinua rakastavat ja sinun käskysi pitävät; me olemme tehneet syntiä, harjoittaneet vääryyttä, tehneet jumalattomasti ja kapinoineet, poiketen sinun käskyistäsi ja sinun oikeuksistasi. Emmekä ole kuulleet sinun palvelijoitasi, profeettoja, jotka puhuivat sinun nimessäsi meidän kuninkaillemme, meidän ruhtinaillemme, meidän isillemme ja koko maan kansalle. Oi Herra, sinulle kuuluu vanhurskaus, mutta meille kasvojen häpeä, niin kuin tänä päivänä, Juudan miehille, Jerusalemin asukkaille ja koko Israelille, niille jotka ovat lähellä ja niille jotka ovat kaukana, kaikissa maissa, joihin sinä olet heidät karkoittanut, heidän rikkomustensa tähden, joilla he ovat rikkoneet sinua vastaan. Oi Herra, meille kuuluu kasvojen

häpeä, meidän kuninkaillemme, meidän ruhtinaillemme ja meidän isillemme, sillä me olemme tehneet syntiä sinua vastaan. Herran, meidän Jumalamme, ovat armahdukset ja anteeksiantamukset, vaikka me olemme kapinoineet häntä vastaan; emmekä ole totelleet Herran, meidän Jumalamme, ääntä vaeltaaksemme hänen laeissaan, jotka hän asetti eteemme palvelijainsa, profeettain, kautta. Niin, koko Israel on rikkonut sinun lakisi ja poikennut pois, niin ettei se ole totellut sinun ääntäsi; sentähden kirous on vuodatettu meidän päällemme, samoin vala, joka on kirjoitettu Mooseksen, Jumalan palvelijan, lakiin, koska me olemme tehneet syntiä häntä vastaan. Ja hän on vahvistanut sanansa, jotka hän puhui meitä vastaan ja meidän tuomareitamme vastaan, jotka meitä tuomitsivat, tuomalla meidän päällemme suuren onnettomuuden; sillä koko taivaan alla ei ole tehty sellaista kuin Jerusalemmille on tehty.

Niin kuin on kirjoitettu Mooseksen laissa, kaikki tämä onnettomuus on kohdannut meitä; mutta emme ole rukoilleet Herraa, meidän Jumalaamme, kääntyäksemme pois pahoista teoistamme ja ymmärtääksemme sinun totuutesi. Sentähden Herra on valvonut onnettomuutta ja tuonut sen meidän päällemme; sillä Herra, meidän Jumalamme, on vanhurskas kaikissa teoissaan, jotka hän tekee, mutta me emme ole kuulleet hänen ääntänsä. Ja nyt, Herra, meidän Jumalamme, joka veit kansasi pois Egyptin maasta väkevällä kädellä ja hankit itsellesi nimen, niinkuin se tänä päivänä on: me olemme tehneet syntiä, me olemme olleet jumalattomat. Herra, kaiken vanhurskautesi tähden, minä rukoulen: käännätköön sinun vihasi ja kiivautesi pois kaupungistasi Jerusalemmista, pyhästä vuorestasi; sillä meidän syntiemme ja isiemme pahojen tekojen tähden Jerusalemi ja sinun kansasi ovat joutuneet häväistyksiksi kaikkien niiden silmissä, jotka ovat meidän ympärillämme. Kuule siis nyt, meidän Jumalamme, palvelijasi rukous ja hänen anomisensa, ja anna kasvojesi loistaa hävitetyin pyhäkkösi yli Herran tähden. Jumalani, kallista korvasi ja kuule; avaa silmäsi ja katso meidän hävitystämme ja kaupunkia, joka on sinun nimesi mukaan kutsuttu; sillä emme tuo rukouksiamme sinun eteesi oman vanhurskaudemme tähden, vaan sinun suuren laupeutesi tähden. Herra, kuule; Herra, anna anteeksi; Herra, tarkkaa ja tee; älä viivy, itsesi tähden, minun Jumalani; sillä sinun kaupunkiasi ja sinun kansaasi kutsutaan sinun nimelläsi. Ja kun minä vielä puhuin ja rukoilin ja tunnustin syntiäni ja kansani Israelin syntiä ja toin anomiseni Herran, Jumalani, eteen Jumalani pyhän vuoren puolesta, niin, kun minä vielä puhuin rukouksessa, se mies Gabriel, jonka minä olin nähnyt näyssä alussa, lensi nopeasti ja kosketi minua ehtouhrin aikana. Ja hän opetti minua ja puhui minulle sanoen: Daniel, minä olen nyt lähtenyt opettamaan sinua ymmärtämään. Daniel 9:2–22.